

ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם, מתיר אסורים

כי תריץ (כשמתיישר) ויטיב לימא ברוך מתיר אסורים גמ' ברכות

כְּשֵׁיִשָּׁב עַל מִטְּתוֹ מִכְּרָהּ מֵתִיר אֲסוּרִים רמב"ם

10 התשוקה החיונית של הנפש שהיא להיות הפשית בתנועתה, בתנועה החמרית ובתנועה הרוחנית, תשוקת ההתעלות והחדוש, הטבועה בקרב כל יצור, מידי יוצר וצר צורה, שאומר הוא תמיד לכל בריותיו עלו והצלחו, הוסיפו אמץ והרבו אור, היא הדוחפת אותם לתנועה. בהתמטות האור של החיוניות, בחלשת הרוח הנפשי, המאסרים מתגברים ותשוקת החיים וההתעלות אסורה היא בכבלי החמר המגשם, המעכב בעד הפש העליה וההתרוממות. אמנם באים עכובים ומאסרים כאלה לפעמים, בחיים ובמצואות, כדי להנעים אחר-כך יותר את חיי התנועה, להפיר את יתרון האור מתוך החושה, ואת סגלת החפש וברכת התנועה, מתוך המאסרים. וברעיון משמח, מלא תהלות מחיה כל בחסדו, הננו מברכים את הברכה הזאת: מתיר אסורים. עולת ראייה

מחיה מתים ברחמים רבים, סומך נופלים, ורופא חולים, ומתיר אסורים, ומקים אמונתו לישיני עפר שמו"ע

מוציא אסירים בכושרות תהלים ד' מתיר אסורים תהלים קמו פותח קשרי האסורים במאסר וישלחם חפשי. מצודות

ענו בכבל (רגליו) רגלו רגל באה נפשו תהלים קה ענו בכבל רגלו. ענו אותו לשום רגלו בכבל ונפשו באה בכבלי ברזל, ועם כי גופו באה בברזל אמר נפשו כי גם הנפש תעונה בענוי הגוף או נפשו הוא כמו גופו וכן וריקה נפשו.

20 והענין הזה שיתפלל האדם אל הש"י תמיד שיסיר את היצר הרע ממנו, אבל מעצמו קשה הוא. כי האדם נחשב שהוא שבו וחסור ביד מלך זקן וכסיל הוא יצר הרע שנקרא בכל מקום בשם הזה, והרי אין חבוש מתיר עצמו מבית אסורים, וצריך לאחר להתירו הוא השם יתב' אשר מוציא אותו מבית אסורים: נתיבות עולם

כובלתך אני, והיה אומר לה (תהלים קמו, ז): ה' מתיר אסורים. כופפת אני את קומתך, והיה אומר לה (תהלים קמו, ז): ה' זקף כפופים. מסמא אני את עיניך, והיה אומר לה (תהלים קמו, ז): ה' פקח עורים גמ' יומא

30 הנה מפסידי הזריוות, הם הם מגדילי העצלה. והגדול שבכולם, הוא בקשת המנוחה הגופנית ושנאת הטורח ואהבת העידונים בתשלום כל תנאיהם. כי הנה אדם כזה, ודאי שתכבד עליו העבודה לפני בוראו כובד גדול. כי מי שירצה לאכול אכילותיו בכל הישוב והמנוחה, ולישון שנתו בלא טורד, וימאן ללכת אם לא לאטו, וכיוצא בדברים כאלה, הנה יקשה עליו להשכים לבתי כנסיות בבוקר, או לקצר בסעודתו מפני תפלת המנוחה בין הערבים, או לצאת לדבר מצוה אם לא יהיה העת ברור, כל שכן למהר עצמו לדברי מצוה או לתלמוד תורה. ומי שמרגיל עצמו למנהגות האלה, איננו אדון בעצמו לעשות היפך זה כשירצה, כי כבר נאסר רצונו במאסר ההרגל הנעשה טבע שני. מסילת ישרים

הרפו ודעו כי אנכי אלקים תהלים

וז"ש בכל אות נפשך כו'. ואז כשעיקר האהבה נדבקת בו להש"י. זה מתיר האיסור וכח סט"א שיש בכל דבר גשמיות. וז"ש ה' מתיר אסורים כי הוית כל דבר ממנו רק שהנקודה שתומה וצרכין להרחיבה. וזה תלוי בנקודה שבאדם כפי הרחבתה בנפשו. כן מתגלה אליו בכל מקום כנ"ל. וז"ש כי ירחיב כו' גבולך. שתתפשט הנקודה ותרחב בכל נפש האדם כנ"ל שפת אמת